

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Wawrzynów

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2018 r. we W.

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko (...) sp. z o.o. w P.

o ryczałty za noclegi

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda W. K. na rzecz strony pozwanej (...) sp. z o.o. w P. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód W. K., pozwem wniesionym w dniu 10 lutego 2016 r. skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 65.384,06 zł tytułem ryczałtów za noclegi w wysokości 25 % limity proporcjonalnie do każdego państwa w którym nocował, w podróżach służbowych za okres od 1 lutego 2012 r. do 03 listopada 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot:

- 1.227,20 zł od dnia 15 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.212,90 zł od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.536,46 zł od dnia 15 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.501,96 zł od dnia 15 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.800,14 zł od dnia 15 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.685,55 zł od dnia 15 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.432,96 zł od dnia 15 września 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.029,31 zł od dnia 15 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 1.983,73 zł od dnia 15 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2.063,81 zł od dnia 15 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;

- 894,52 zł od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1.720,05 zł od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1.570,96 zł od dnia 15 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2.073,75 zł od dnia 15 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2.574,38 zł od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2.574,38 zł od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2.786,25 zł od dnia 15 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2.529,37 zł od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1.438,13 zł od dnia 15 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2.407,50 zł od dnia 15 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- 3.741 zł od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- 481,87 zł od dnia 15 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 1.217,25 zł od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.695 zł od dnia 15 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.695 zł od dnia 15 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.695 zł od dnia 15 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.650 zł od dnia 15 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.740 zł od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1.059,38 zł od dnia 15 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2.214,38 zł od dnia 15 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2.996,62 zł od dnia 15 września 2014 r. do dnia zapłaty;
- 3.707,13 zł od dnia 15 października 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2.826,75 zł od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia zapłaty;
- 567,38 zł od dnia 15 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty.

W treści uzasadnienia powód podniósł, że był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie powód podkreślił, że w każdej umowie o pracę w pkt 1.4 ustalono, że przysługuje mu wynagrodzenie ryczałtowe wg kalkulacji stanowiącej załącznik do umowy o pracę. Zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r., w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju należy się ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150 % diety wynoszącej 23 zł oraz zgodnie z przepisami aktualnego rozporządzenia w wysokości 150 % diety wynoszącej 30 zł. W trakcie odbywania podróży służbowych ani

pracodawca ani strona zagraniczna nie zapewniła powodowi bezpłatnego noclegu, prócz noclegu w kabinie samochodu ciężarowego wyposażonego w łóżko. Kolejno powód podkreślił, że w czasie trwania stosunku pracy pracodawca nie przedstawił powodowi do podpisu regulaminu wynagradzania ani nie wskazał miejsca, gdzie na terenie zakładu pracy z regulaminem takowym można się było zapoznać.

Wobec tego, powód wskazał, że dokonał wyliczenia dochodzonej pozwem. kwoty za okres od 1 lutego 2012 r. do 3 listopada 2014 r., w kwocie 65.384,06 zł.

Nadto powód zaznaczył, że do wyliczenia ww. kwoty przyjął średni kurs euro w kwocie 4.45 zł, co stanowi średnią niższą niż w rzeczywistości. A wysokość ryczałtu, zgodnie z obowiązującymi rozporządzeniami, przyjął odpowiednio dla do roszczeń za okres do 1 marca 2013 r. – w Niemczech stawkę 75 euro, we Francji 30 euro, w Polsce 34,50 zł, a za okres po 1 marca 2013 r. za podróż w Belgii stawkę 40 euro, w Niemczech 37,50 euro, we Francji 45 euro, w Hiszpanii 40 euro, w Polsce 45 zł. Uzasadniając dochodzoną należność powód wskazał, że podstawą jego roszczenia jest art. 775 k.p. oraz wydane na podstawie art. 775 § 2 k.p. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, a także zastępujące je od 01 marca 2013 r. rozporządzenie Ministra pracy o Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Pismem procesowym z dnia 11 marca 2016 r. powód ograniczył żądanie pozwu do kwoty 48.622,43 zł, wskazując, że dochodzi należności za okres od 1 lutego 2012 do 31 marca 2014 r. oraz że wyliczenie należnych odsetek pozostaje bez zmian.

Podczas rozprawy w dniu 1 lutego 2018 r., powód ostatecznie wskazał, że domaga się ryczałty za noclegi za okres od 1 lutego 2012 r. do 3 listopada 2014 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 marca 2016 r. w sprawie IV Np 27/16 uwzględnił żądanie w całości.

W przepisany terminie, pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, żądając oddalenia powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych oraz o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny sprawy z wniosku Związku (...) z dnia 10 lutego 2015 r. (sygnatura k 11/15, PG VIII Tk 54/15). Strona pozwana podniosła, że przy przyjmowaniu do pracy, poza odbyciem szeregu szkoleń i badań wymaganych, powód został zapoznany z regulaminem pracy, co zostało przez niego potwierdzone własnoręcznym podpisem. Co istotne obowiązywanie regulaminu Kodeks pracy uzależnia od jego podania do wiadomości pracowników w sposób przyjęty u danego pracodawcy. Wobec tego strona pozwana podniosła, że w spółce pozwanej sposobem przyjętym jest wystawienie regulaminu wynagradzania w dziale kadr. Dodatkowo strona pozwana podała, że od blisko dwóch lat zbiera od pracowników oświadczenia o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania, co czyni we własnym zakresie. U strony pozwanej regulamin wynagradzania został ustanowiony zarządzeniem z dnia 31 marca 2005 r., a zatem na wiele lat przed przyjęciem powoda do pracy. Zgodnie z § 12 regulaminu, wysokość diet i ryczałtów ustalana była osobnym zarządzeniem spółki. W zakresie objętym niniejszym pozwem obowiązywały dwa zarządzenia w tym przedmiocie: zarządzenie z dnia 01 lutego 2011 r., w którym ustalono stawkę diet w wysokości 40 euro oraz noclegów w wysokości 20 euro na terenie UE oraz zarządzenie z dnia 31 maja 2015 r. (wejście w życie 01 czerwca 2015 r.), gdzie ustalono stawkę diet na 32 euro oraz noclegów w wysokości 37,50 euro na terenie UE. O treści zarządzeń pracownicy byli każdorazowo informowani i żaden z nich, w tym powód, nie zgłaszał zastrzeżeń. Dalej strona pozwana podała, że w dniach 19 i 25 marca, a także 9 i 15 kwietnia 2015 r. miała miejsce w pozwanej spółce kontrola Państwowej Inspekcji Pracy, w wyniku której nie stwierdzono żadnych uchybień w zakresie zasad wynagradzania pracowników, terminowości wypłacania tych świadczeń oraz prawidłowości rozliczeń. Pojazdy, którymi jeżdżą pracownicy spółki, wyposażone są w ponadstandardowe wyposażenie, które umożliwia kierowcom komfortowy wypoczynek, w tym nocleg, dzięki

czemu warunki w kabinie są lepsze niż w niejednym obiekcie hotelowym. Co istotne, żaden z pracowników spółki, w tym powód, nie kwestionował takiego sposobu noclegu i nie przedstawił rachunków za nocleg poza przygotowaną kabiną. W ocenie strony pozwanej wypłata powodowi 20 euro dziennie, w przypadku jednoczesnego zagwarantowania mu noclegu w kabinie, zwalniała stronę pozwaną z obowiązku wypłaty powodowi jakiegokolwiek ryczałtu. Ponadto stosownie do treści art.775 § 5 k.p. strona pozwana podniosła, że przepisy rozporządzenia w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej stosowane będą do pracowników pomiotów prywatnych tylko w sytuacji, w której nie są one uregulowane w np. regulaminie wynagradzania. Tymczasem w pozwanej spółce rozliczanie ryczałtów za noclegi jest przedmiotem regulacji prawa wewnętrznego pozwanego.

Powołując się na treść dokumentacji, wskazał że ryczałty zostały z powodem rozliczone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego prowadzi działalność gospodarczą w zakresie której zajmuje się m.in. transportem drogowym towarów oraz działalnością usługową wspomagającą transport lądowy.

Dowód: bezsporne.

Powód W. K. był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 7 grudnia 2010 r. do dnia 4 listopada 2014 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, następnie umowy o pracę zawartej na czas określony, a od 1 października 2013 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie międzynarodowym.

W treści umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z dnia 01 października 2013 r. strony ustaliły, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie ryczałtowe za każdy miesiąc w wysokości ustalonej w kalkulacji wynagrodzenia ryczałtowego stanowiącego załącznik do umowy (pkt 4 umowy o pracę).

W pkt 5 umowy o pracę ustalono z kolei, że powodowi przysługują należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości określonej przez pracodawcę. Diety za czas podróży służbowej poza granicami kraju są ustalane przez pracodawcę w wysokości nie niższej niż 100% diety przysługującej za czas podróży poza granicami kraju i nie niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określonej dla pracownika sfery budżetowej przez (...).

Przed rozpoczęciem pracy powód zapoznał się z treścią obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Pracy. Regulamin Wynagradzania znajdował się w dziale kadr i był ogólnodostępny dla pracowników.

Powód uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 2.300 zł brutto miesięcznie. Otrzymywał także ryczałtowe dodatki do wynagrodzenia z tytułu godzin nadliczbowych.

Dowód: - umowy o pracę k. 25- 29, świadectwa pracy k. 30-31, akta osobowe, zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach k. 431 .

Szczegółowe zasady wynagradzania pracowników w pozwanej spółce zostały określone w Regulaminie Wynagradzania z dnia 31 marca 2005 r., który wszedł w życie w dniu 14 kwietnia 2005 r.

Zgodnie z postanowieniami § 8 ww. Regulaminu, pracownikom zatrudnionym na stanowisku – kierowca - przysługuje wynagrodzenie ryczałtowe. Kalkulacja ryczałtu stanowi załącznik do umowy o pracę kierowcy.

Wypłata wynagrodzenia za pracę następuje w terminie - do ostatniego dnia każdego miesiąca (§ 11 ww. Regulaminu).

Z kolei w myśl § 12 ww. Regulaminu, do należności pracowników z tytułu podróży służbowych stosuje się: wysokość diet i ryczałtów za noclegi ustalana jest Zarządzeniem wewnętrznym zatwierdzonym przez Zarząd spółki (...).

Dowód: - Zarządzenie spółki z dnia 31 marca 2005 r., k. 321 ,

- Regulamin Wynagradzania, k. 320-324,

- zeznania świadka R. B. , k. 504;

- zeznania świadka E. L., k. 480-481 ,

- zeznania świadka J. W. , k. 505 ,

- zeznania świadka P. J., k. 505-506 ,

- zeznania świadka P. K ucemby , k. 507-508 ,

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu – R. C., k. 511-512.

W spornym okresie zatrudnienia powoda, w spółce obowiązywały dwa Zarządzenia wewnętrzne dotyczące wysokości diet i ryczałtów za noclegi.

Zarządzeniem z dnia 31 stycznia 2011 r., obowiązującym od dnia 01 lutego 2011 r. strona pozwana ustaliła wysokość diet na kwotę 40 euro oraz ryczałt za noclegi w wysokości 20 euro na terenie Unii Europejskiej. Nadto wskazano, że w przypadku, gdy w danym kraju obowiązuje niższa stawka wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2002 r., wtedy stawką docelową jest stawka niższa wg rozporządzenia.

Z kolei na mocy Zarządzenia z dnia 31 maja 2015 r., obowiązującego od dnia 01 czerwca 2015 r., strona pozwana ustaliła wysokość diet na kwotę 32 euro oraz ryczałty za noclegi w wysokości 37,50 euro na terenie Unii Europejskiej. Nadto ustalono, że w przypadku, gdy w danym kraju obowiązuje niższa stawka wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2002 r., wtedy stawką docelową jest stawka niższa wg rozporządzenia.

O treści powyższych zarządzeń pracownicy byli każdorazowo informowani przez dyrektora spółki.

Nadto ww. zarządzenia były wywieszane na tablicy ogłoszeń, znajdującej się na ścianie tuż za wejściem do biura Spółki.

Dowód: - z zarządzenie w sprawie wysokości diet, obowiązujące od dnia 01 lutego 2011 r., k. 325;

- z zarządzenie w sprawie wysokości diet, obowiązujące od dnia 01 czerwca 2015 r., k. 326;

- zeznania świadka E. L., k. 480-481 ,

- zeznania świadka J. W. , k. 505 ,

- zeznania świadka P. J., k. 505-506 .

Powód wykonywał czynności kierowcy samochodu ciężarowego typu „tir”. W ramach podróży służbowej wyjeżdżał głównie do Niemiec, Francji i Belgii. Świadczył pracę na trasie L.- K.. Pracę wykonywał w samochodzie ciężarowym marki V., który wyposażony był w miejsce do spania, klimatyzację, lodówkę na żywność oraz pojemniki na żywność.

Będąc w trasie powód spał w kabinie pojazdu.

(...) zatrudnionych u pozwanego obejmował równoważny system czasu pracy.

Dowód: - specyfikacja techniczna pojazdu powoda, k. 337-363 ,

- przesłuchanie powoda W. K., k. 509-511 ,
- zeznania świadka R. B. , k. 504 ,
- zeznania świadka R. W., k. 480,
- zeznania świadka B. K., k. 506-507 ,
- zeznania świadka P. K. by , k. 507-508 ,
- zeznania świadka B. Z. k. 508-509,
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu – R. C., k. 511-512 .

Zgodnie z zasadami obowiązującymi w firmie, wypłata wynagrodzenia zasadniczego następowała w pierwszym dniu każdego miesiąca na konto bankowe pracownika, natomiast diety i ryczałty wypłacane były gotówką po złożeniu przez kierowców rozliczenia podróży służbowej w okolicach dziesiątego dnia każdego miesiąca, do „rąk własnych” pracownika bądź do upoważnionej przez pracownika osoby.

Rozliczenie podróży służbowej każdorazowo następowało na podstawie wypełnianych przez kierowców kart drogowych oraz poleceń zagranicznych wyjazdów służbowych. W dokumentach tych kierowcy samodzielnie wskazywali trasę, wraz ze wskazaniem czasu podróży służbowej oraz ilości przejechanych kilometrów.

Diety i ryczałty należne pracownikom rozliczane były w tzw. delegacjach służbowych, przez dział księgowości pozwanej spółki za pomocą programu informatycznego. Program informatyczny rozliczał diety i ryczałty łącznie, tzn. jako jedną kwotę.

Na tej podstawie strona pozwana dokonywała wypłaty kwot należnych pracownikom tytułem diet i ryczałtów.

Otrzymane kwoty, kierowcy potwierdzali w dowodach wypłaty, tzw. dokumentach KW, w treści których strona pozwana wskazywała, że pieniądze należne są tytułem „del.” i określała, za jaki miesiąc nastąpiła wypłata środków.

Dokumenty KW odzwierciedlały rzeczywiście wypłaconą pracownikom kwotę.

Powód nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń co do wysokości wypłacanych mu kwot.

Dowód: - dowody wypłaty KW za okres 31.01.2012 r. do 4 grudzień 2014 r. k. 438-450;

- ewidencja czasu pracy powoda k. 378-387, 456- 460;
- wykres miesięczny k. 451-455 ;
- zeznania świadka R. B. , k. 504,
- zeznania świadka R. W., k. 480,
- zeznania świadka B. K., k. 506-507,
- zeznania świadka P. K. , k. 507-508,
- zeznania świadka B. Z. k. 508-509,
- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Wiceprezesa Zarządu – R. C., k. 511-512.
- zeznania świadka E. L., k. 480-481 ,

- zeznania świadka J. W. , k. 505 ,
- zeznania świadka P. J., k. 505-506 .

Na przełomie marca i kwietnia 2015 r. w pozwanej spółce miała miejsce kontrola Państwowej Inspekcji Pracy, która miała na celu ustalenie m.in. prawidłowego naliczania i wypłacania pracownikom wynagrodzenia, rozliczania czasu pracy pracowników i czasu aktywności kierowców.

Kontrola nie wykazała żadnych uchybień w zakresie naliczania i wypłacania pracownikom wynagrodzenia.

Dowód: - protokół kontroli PIP z dnia 15 kwietnia 2015 r., k. 327-336.

W okresie od stycznia 2012 r. do grudnia 2014 r. powód tytułem delegacji otrzymał od strony pozwanej następujące kwoty:

- w dniu 31 stycznia 2012 r. kwotę 2.760,78 zł za delegację w styczniu 2012 r.;
- w dniu 12 marca 2012 r. kwotę 2.522,32 zł za delegację w lutym 2012 r.;
- w dniu 11 kwietnia 2012 r. kwotę 3.280,91 zł za delegację w marcu 2012 r.;
- w dniu 21 maja 2012 r. kwotę 2.451,19 zł za delegację w kwietniu 2012 r.;
- w dniu 21 czerwca 2012 kwotę 2.031,19 zł za delegację w maju 2012 r.;
- w dniu 30 lipca 2012 r. kwotę 2.454,92 zł za delegację w czerwcu 2012 r.;
- w dniu 31 sierpnia 2012 r. kwotę 2.737,43 zł za delegację w lipcu 2012 r.;
- w dniu 26 września 2012 r. kwotę 1.724,23 zł za delegację w sierpniu 2012 r.;
- w dniu 23 października 2012 r. kwotę 2.733,99 zł za delegację we wrześniu 2012 r.;
- w dniu 17 listopada 2012 r. kwotę 3.231,58 zł za delegację w październiku 2012 r.;
- w dniu 30 listopada 2012 r. kwotę 3.086,14 zł za delegację z listopadzie 2012 r.;
- w dniu 31 grudnia 2012 r. kwotę 1.508,09 zł za delegację za grudzień 2012 r.;
- w dniu 31 stycznia 2013 r. kwotę 3.172,71 zł za delegację w styczniu 2013 r.;
- w dniu 28 lutego 2013 r. kwotę 2.786,51 zł za delegację w lutym 2013 r.;
- w dniu 31 marca 2013 r. kwotę 2.795,01 zł za delegację w marcu 2013 r.;
- w dniu 30 kwietnia 2013 r. kwotę 2.311,48 zł za delegację w kwietniu 2013 r.;
- w dniu 31 maja 2013 r. kwotę 2.809,12 zł za delegację w maju 2013 r.;
- w dniu 29 czerwca 2013 r. kwotę 2.938,29 zł za delegację w czerwcu 2013 r.;
- w dniu 31 lipca 2013 r. kwotę 2.238,71 zł za delegację w lipcu 2013 r.;
- w dniu 22 sierpnia 2013 r. kwotę 1.601,34 zł za delegację w lipcu 2013 r.;
- w dniu 07 września 2013 r. kwotę 2.066,76 zł za delegację w sierpniu 2013 r.;

- w dniu 30 września 2013 r. kwotę 3.247,53 zł za delegację we wrześniu 2013 r.;
- w dniu 31 października 2013 r. kwotę 4.995,25 zł za delegację w październiku 2013 r.;
- w dniu 30 listopada 2013 r. kwotę 1.979,20 zł za delegację w listopadzie 2013 r.;
- w dniu 31 grudnia 2013 r. kwotę 3.155,50 zł za delegację w grudniu 2013 r.;
- w dniu 31 stycznia 2014 r. kwotę 3.929,37 zł za delegację w styczniu 2014 r.;
- w dniu 28 lutego 2014 r. kwotę 3.902,24 zł za delegację w lutym 2014 r.;
- w dniu 22 kwietnia 2014 r. kwotę 4.031,66 zł za delegację w marcu 2014 r.;
- w dniu 09 maja 2014 r. kwotę 3.175,28 zł za delegację w kwietniu 2014 r.;
- w dniu 31 maja 2014 r. kwotę 3.847,95 zł za delegację w maju 2014 r.;
- w dniu 30 czerwca 2014 r. kwotę 2.477,96 zł za delegację w czerwcu 2014 r.;
- w dniu 31 lipca 2014 r. kwotę 497,75 zł za delegację w lipcu 2014 r.;
- w dniu 31 sierpnia 2014 r. kwotę 7.598,91 zł za delegację w sierpniu 2014 r.;
- w dniu 30 września 2014 r. kwotę 5.420,53 zł za delegację we wrześniu 2014 r.
- w dniu 7 listopada 2014 r. kwotę 2.626,70 zł za delegację w październiku 2014 r.;
- w dniu 04 grudnia 2014 r. kwotę 1.941,61 zł za delegację w listopadzie 2014 r.

Otrzymanie ww. kwot powód potwierdził własnoręcznym podpisem na dokumentach KW.

Dowód: - dowody wypłaty KW k. 438-450;

- wykres miesięczny k. 451- 455;
- rejestr czasu pracy W. K. k. 456-460, 378-387;
- zestawienie sporządzone przez powoda k. 41- 52;
- notatki powoda dotyczące tras, k. 53-278;
- polecenia zagranicznego wyjazdu służbowego powoda z okres 2012-2014, w załączeniu.

Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał z inicjatywy powoda, który w dniu 4 listopada 2014 r. zwrócił się do strony pozwanej z propozycją rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron.

Strona pozwana wyraziła zgodę na rozwiązanie umowy o pracę, w związku z czym umowa o pracę na czas nieokreślony uległa rozwiązaniu z dniem 04 listopada 2014 r. na mocy zgodnego porozumienia stron.

Dowód: - oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron z dnia 04 listopada 2014 r., k. w aktach osobowych powoda,

- rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dnia 04 listopada 2014 r., w aktach osobowych powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione podlegało w całości oddaleniu.

W toku niniejszego procesu powód ostatecznie domagał się kwoty 65.384,06 zł, tytułem ryczałtów za noclegi wraz z ustawowymi odsetkami.

Strona pozwana wniosła natomiast o całkowite oddalenie powództwa, argumentując, iż diety oraz ryczałty za noclegi zostały powodowi w całości wypłacone zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem Wynagradzania.

Wobec powyższych stanowisk stron, tut. Sąd miał za zadanie ustalić czy w spółce pozwanej obowiązywał Regulamin Wynagradzania, a także czy pozwanemu przysługują należności określone powołanymi rozporządzeniami.

Powód wywodził swoje roszczenia z treści art. 21a ustawy z dnia 16.04.2004r. o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77 (5) § 3-5 Kodeksu pracy. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądów oraz poglądami doktryny, pracodawca był zobowiązany do zapewnienia kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego, bezpłatnego miejsca do odpoczynku, za które to miejsce nie może służyć kabina pojazdu. Takie uregulowanie obowiązków pracodawcy wiązało się z koniecznością wypłaty na rzecz pracownika dodatkowych świadczeń, jakimi są ryczałty za noclegi (zob. wyrok SN z dnia 7.07.2016r. I PK 211/15 LEX nr 2087117). Wysokość tych świadczeń kierowców była ustalana zgodnie z § 8 ust. 1-4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013, poz. 167). Wskazywano, iż regulacje te miały na celu zapewnienie lepszego standardu noclegu kierowcy, co miało przełożenie także na jego pełniejszy wypoczynek, a tym samym lepszą kondycję psychofizyczną, co wprost przekładało się na zwiększenie poziomu bezpieczeństwa na drogach.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 77(5) § 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Szczegółowe kwestie uregulowane są w stosownych aktach wykonawczych.

Stosownie do treści § 2 ww. przepisu Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Z kolei, w § 3 ustawodawca wskazuje, że warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania albo umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Nadto w § 4 wskazano, że postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

Natomiast w § 5 ustawodawca statuuje, że w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

A zatem, z treści powyższego przepisu wynika jednoznacznie, że w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień odnośnie należności z tytułu podróży służbowej,

pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, stosowanych wobec pracowników państwowych lub samorządowych jednostek sfery budżetowej (§ 5).

Wyłącznie w sytuacji, o której mowa powyżej znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące pracowników państwowych lub samorządowych jednostek sfery budżetowej. Chodzi tu głównie o rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. z 2002 r., nr 236, poz. 1991 ze zm.). Natomiast w przypadku uregulowania tej kwestii w odpowiednim akcie wewnętrznym zakładu pracy, pracownikom przysługują należności w wysokości ustalonej w tym dokumencie.

Wobec tego, istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy w spółce obowiązywał dokument regulujący kwestię wysokości należności z tytułu podróży służbowej, a w przypadku pozytywnego ustalenia ww. kwestii - czy powód otrzymał należności zgodne z treścią tego dokumentu.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77(5)§ 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

W konsekwencji, wspomniane przepisy art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w zw. z art.77(5)§ 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w zw. z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, nie mogą stanowić podstawy prawnej zasądzenia na rzecz powoda roszczeń dochodzonych pozewem w niniejszej sprawie.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, tut. Sąd oparł się w szczególności na dowodach z dokumentów, albowiem w oparciu o te dowody możliwe było odtworzenie najistotniejszych w sprawie faktów. W toku procesu żadna ze stron skutecznie nie zakwestionowała ich prawdziwości i autentyczności, co czego i Sąd nie znalazł podstaw.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii grafologa na okoliczność wykazania, że na dowodach KW nie widnieje podpis powoda, a tym samym nie otrzymał on wskazanej kwoty. Dowód ten nie miał bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, zmierzałby jedynie do przedłużenia toczącego się postępowania. Wskazać należy, że nawet wykazanie braku podpisu powoda nie świadczyłoby o tym, iż w rzeczywistości nie otrzymał on ryczałtu. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zakresu księgowości, gdyż dowód ten także nie wykazałby okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Spór sprowadzał się bowiem do oceny czy powodowi przysługiwało dodatkowe wynagrodzenie z tytułu ryczałtu określone rozporządzeniami, w sytuacji gdy stawki zostały określone przez pracodawcę w regulaminie pracy.

Dowody z dokumentów w postaci poleceń zagranicznych wyjazdów służbowych wraz z delegacjami służbowymi, kart drogowych oraz dowody wypłaty, czyli tzw. dokumenty KW wykazały niewiarygodność relacji powoda, w zakresie w którym stwierdził, że nie otrzymywał w całości należnych mu ryczałtów za noclegi, bezspornie dochodząc do wniosku, że powód otrzymał należne ryczałty w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce, których wysokość została określona w Regulaminie Wynagradzania. Powyższe wynika także z zeznań świadków, którzy wskazywali, że rozliczenia z tego tytułu były dokonywane z pracownikami do 10- go dnia każdego miesiąca i wypłacane w gotówce. Nadto, powód dopiero podczas przesłuchania na rozprawie 1 lutego 2018 r. zakwestionował otrzymanie części wynagrodzenia, co w okolicznościach całokształtu sprawy nie zasługuje na uwzględnienie.

Kwoty wynikające z delegacji służbowych, pokrywały się w całości z dokumentami KW, które służyły potwierdzeniu wypłaty wskazanej na nich kwoty, na których widniał podpis powoda.

Ponadto, w ocenie Sądu dla odtworzenia stanu faktycznego niniejszej sprawy kluczowe były zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, tj.: R. B., B. Z., B. K., R. W., P. J., P. K., E. L., J. W., którym Sąd dał wiarę, gdyż zeznania tych świadków korespondowały wzajemnie ze sobą jak i z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd miał na uwadze, iż w toku procesu większość kierowców zatrudnionych w spółce pozwanej kwestionowała fakt wypłaty na ich rzecz diet i ryczałtów za noclegi, wskazując, iż otrzymywali „tzw. kilometrówki”, niemniej jednak na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, że kierowcy spółki potocznie określali diety z tytułu podróży służbowej oraz ryczałty za noclegi mianem „kilmetrówek”.

Do powyższej konkluzji Sąd doszedł mając na uwadze fakt, iż w toku całego procesu powód nie kwestionował faktu, iż otrzymywał od strony pozwanej diety za podróże służbowe w kwocie 40 euro za dobę, jednocześnie podnosząc, że w spółce nie obowiązywał Regulamin Wynagradzania, ani żaden inny dokument regulujący kwestię diet za podróże służbowe, wobec czego pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, stosowanych wobec pracowników państwowych lub samorządowych jednostek sfery budżetowej i na tej podstawie powód domagał się wyrównania należnych mu diet.

Należy mieć na uwadze, iż świadkowie: R. B., B. Z., E. L., P. J. oraz P. K., jednomyślnie wskazywali, że w spółce obowiązywał Regulamin Wynagradzania, który był ogólnodostępny w oddziale kadr, a wszelkie aneksy i zmiany do niego były wywieszane na tablicy ogłoszeń znajdującej się na ścianie, tuż za wejściem do biura Spółki. Fakt, że nie wszyscy kierowcy się nim interesowali nie może mieć wpływu na osąd niniejszej sprawy.

Zauważyć należy, iż w treści umowy o pracę strony w pkt 5 umowy ustaliły, że powodowi przysługują należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości określonej przez pracodawcę. A zatem, już sama treść umowy o pracę sugeruje istnienie odrębnej regulacji u pracodawcy w powyższym zakresie. Zgodnie z treścią Regulaminu Wynagradzania: do należności pracowników z tytułu podróży służbowych stosuje się: wysokość diet i ryczałtów za noclegi ustalana jest Zarządzeniem wewnętrznym zatwierdzonym przez Zarząd spółki (...). Na mocy Zarządzenia dnia 31 stycznia 2011 r., obowiązującego od dnia 01 lutego 2011 r. wysokość diet została ustalona na kwotę 40 euro, natomiast ryczałt za noclegi w wysokości 20 euro na terenie Unii Europejskiej, natomiast zarządzeniem z dnia 31 maja 2015 r., obowiązującym od dnia 01 czerwca 2015 r., strona pozwana ustaliła wysokość diet na kwotę 32 euro oraz ryczałty za noclegi w wysokości 37,50 euro na terenie Unii Europejskiej.

Mając na uwadze treść powyższych aktów wewnętrznych, zauważyć należy, iż kwoty wskazane w Zarządzeniach, w całości korespondują z kwotami wskazanymi w delegacjach służbowych – dokumentach, na podstawie których dokonywano wypłaty pracownikom należności z tytułu podróży służbowych. Delegacje służbowe były sporządzane na podstawie kart drogowych powoda oraz poleceń zagranicznego wyjazdu służbowego – dokumentów samodzielnie sporządzanych przez powoda, a kwoty wynikające z delegacji służbowych, pokrywały się w całości z dokumentami KW, które służyły potwierdzeniu wypłaty wskazanej na nich kwoty. Nadto na KW widniał podpis powoda.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że kwoty widniejące na KW rzeczywiście wynikają z rozliczeń kosztów podróży służbowych powoda, tj. ryczałtów za noclegi. I te właśnie kwoty wskazane w KW zostały powodowi w całości wypłacone.

Okoliczność ta została bowiem potwierdzona przez wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków, w tym w szczególności przez kierowców spółki. W trakcie zeznań świadkowie konsekwentnie wskazywali, że kwoty określone w dokumentach KW odzwierciedlają faktycznie otrzymane przez nich kwoty.

Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że w spółce obowiązywał Regulamin Wynagradzania oraz co równie istotne, że strona pozwana wypłacała powodowi wynagrodzenie zgodnie z treścią obowiązującego aktu wewnętrznego.

Po wyeliminowaniu przez wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24.11.2016 r. normy prawnej wynikającej z przepisów art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art. 77 (5) § 3-5 kodeksu pracy oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, dotyczącej zakwalifikowania pracy kierowców do podróży służbowej i przysługiwania z tego tytułu diet i ryczałtów za noclegi, w ocenie sądu brak jest podstawy prawnej do zasądzenia diet i ryczałtów kierowcom bez względu czy wykonują pracę w kraju czy poza nim.

Zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny przepis art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców dotyczył wszystkich kierowców, gdyż z przepisu art. 5 ustawy o czasie pracy kierowców wprost wynika, że przepisy rozdziału 2 o czasie pracy kierowców mają zastosowanie do kierowców zatrudnionych na podstawie stosunku pracy, jeżeli przepisy innych ustaw nie stanowią inaczej.

W sprawie bezsporne było, iż powód spędzał noclegi w kabinie samochodu i nie przedłożył rachunków za nocleg oraz nie wykazał też żadnymi innymi wnioskami dowodowymi, iż poniósł koszty noclegu w motelach, hotelach, hostelach lub pensjonatach.

W ocenie sądu po stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, nie ma podstawy prawnej do stosowania w stosunku do kierowców przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art. 77 (5) k.p. oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (np. co do diet czy ryczałtów za noclegi). Kierowca korzystając z noclegu w kabinie samochodu nie ponosi kosztów noclegu i wówczas brak podstaw do wypłaty mu ryczałtu za noclegi, który ze swej istoty ma ryczałtowo rekompensować poniesione koszty noclegów. Powodowi z góry znane były warunki pracy na stanowisku kierowcy u pozwanego i akceptował taki stan rzeczy już w chwili zatrudnienia a jednocześnie korzystał z odpoczynków w kabinie samochodu, za które nie poniósł kosztu. Nie znajduje uzasadnienia relacja powoda, że nie znał on regulaminu wynagradzania oraz aktów wewnętrznych obowiązujących u pracodawcy. Wszak wskazać należy, że już z umowy o pracę wynikało, że powodowi będzie przysługiwać ryczałt w wysokości określonej przepisami regulaminu, który to regulamin (jak wynika z wiarygodnych zeznań świadków) dostępny był dla pracowników. Okoliczność, że powód się z nim nie zapoznał przed podjęciem pracy, czy że, jak twierdzi, nie przeczytał umowy o pracę przed podpisaniem, nie może premiować powoda, gdyż wynika to z jego zaniedbania. Nadto, powód podpisał oświadczenie, że zapoznał się z regulaminem obowiązującym u pracodawcy. Niezależnie od tego, stwierdzić należy, że powołany wyrok Trybunału wskazuje, że kierowcom nie przysługuje ryczałt za noclegi, w sytuacji kiedy prowadzony przez nich samochód był dostosowany do przencocowania w nim. Bez wątplenia samochód prowadzony przez powoda był odpowiednio do tego przystosowany. Był wyposażony m.in. w wysoką kabinę, łóżko, klimatyzację. Zważyć zatem należy, że pracodawca nie był obowiązany do wypłaty ryczałtu za noclegi powodowi na mocy powołanych przez niego rozporządzeń. Pracodawca był związany zatem jedynie ustaleniami zawartymi w umowie o pracę i określonymi w regulaminie wynagradzania. Z materiału dowodowego wynika, że zobowiązanie w zakresie wypłat ryczałtu w określonych wysokościach pracodawca wypełniał, a zatem powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt II rozstrzygnięcia zostało oparte na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. postulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Wobec tego, że powód przegrał w całości należało zasądzić od niego na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 9 ust.1 pkt 2 w zw z § 2 pkt 6 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w wersji obowiązującej od 1 stycznia 2016 r. do 27 października 2016 r., gdyż pozew został wniesiony w dniu 10 lutego 2016 r.

W punkcie III – cim sentencji wyroku, Sąd, w oparciu o treść art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.) zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich uiszczenia.